

[Aksel Larsen.]

Man har imidlertid tillempet praksis efterhånden, sådan at nu indgår dagsordensforslag, et eller flere, i debatten, og så stemmes der til slut, hvorefter ingen kan få ordet. Hvis der havde været mulighed for at få ordet, efter at der var stemt om socialdemokratiets dagsordensforslag, ville jeg naturligvis have ventet med at stille mit forslag, til jeg havde set, hvordan den afstemning gik, idet jeg stadig væk måtte regne med en teoretisk chance for, at regeringen ville gå i sig selv og ville tillade, at socialdemokratiets henstilling til regeringen om at skåne skatteyderne for 500 mill. kr.s unødvendigt tilsvær blev taget til følge.

Jeg ved ikke bestemt, i hvilken rækkefølge dagsordensforslagene kommer til afstemning. Jeg ville finde det logisk at stemme først om det først stillede dagsordensforslag, men jeg ved det altså ikke. Jeg vil gøre opmærksom på, at mit dagsordensforslag er kun stillet under forudsætning af, at socialdemokratiets måtte blive forkastet, og jeg vil være interesseret, hvis den højtærede formand er i stand til at oplyse, i hvilken rækkefølge afstemningerne efter hans mening bør komme til at foregå, og derefter vil jeg forbeholde mig min stilling.

Sagen er, at der var en mulighed for, at regeringen endnu kunne gå i sig selv.

(Kort bemærkning).

Per Hækkerup: Blot for at oplyse, at vi, for at der ikke skal opstå nogen misforståelse om vores kærlighed til regeringen, vil stemme for det af hr. Aksel Larsen stillede dagsordensforslag.

Albertsen: Jeg har en bemærkning til det, udenrigsministeren anførte i sin argumentation mod det, der havde været fremme dels her i salen, dels i et stort dagblad i går, der karakteriserede regeringens udenrigspolitik i forhold til Biafra som en vatnisspolitik. Det er en karakteristik, som jeg ikke er uenig i, men i sin argumentation for at afvise dette anfører udenrigsministeren, at ved at anerkende Biafra vil man afskæres fra at yde den humanitære hjælp, som vi principielt går ind for, og som vi ønsker forstærket. Jeg ville sætte pris på, om udenrigsministeren vil argumentere nær-

mere for, hvorledes han kan komme til en sådan konklusion.

De fire afrikanske stater, der har anerkendt Biafra, er dem, der med hensyn til humanitær bistand yder mest. Når staten Biafra selv ønsker anerkendelse, så har jeg lidt svært ved at forstå, at udenrigsministeren har større forudsætninger for at vurdere, hvad der er Biafras interesser, end Biafra selv. Jeg tror nok, at vi, hvis en sådan diskussion ville opstå på internationalt plan, skarpt ville afvise, at andre stater bedre kunne vurdere, hvad der var i vor interesse, end vi selv. Derfor vil jeg gerne henstille til udenrigsministeren her at afklare sin holdning. Det kan være i orden, at han siger: vi vil ikke anerkende Biafra, vi vil ikke gå ind for det, for vi kan ikke lide de mennesker, vi foretrækker militærjuntaen i Nigeria, vi foretrækker ensidigt at støtte den ene part — hvad vi i øjeblikket gør ved diplomatisk kun at have forbindelse med den ene part. Det er et standpunkt, det kan man fremføre, men man kan ikke fremføre det på den baggrund, som udenrigsministeren her har gjort, og derfor vil jeg anmode om, at der kommer en afklaring herom.

Ove Hansen: Jeg beklager, at jeg ikke har hørt hr. Niels Helveg Petersens omtale af byrdefordelingen, men jeg har fået at vide, at hr. Niels Helveg Petersen skulle havde sagt, at vi var ikke villige til at forhandle om disse mange forslag.

Det har vi været, men ved første behandling sagde jeg, at de forslag, der lå, var ikke forslag, der kunne skabe retfærdighed kommunerne imellem. Vi har været interesseret i, og den tidligere socialdemokratiske regering tog jo netop initiativet til, en ændret byrdefordeling. Vi nedsatte i sin tid embedsmandsudvalget, der skulle komme med anvisninger på en ny byrdefordeling. Da vi fik forslagene fra regeringen, så viste det sig ved nærmere undersøgelser, at der var nogle forfærdelige skævheder i forslagene. Vi så, hvorledes Gentofte kommune i året 1967-68 alene i mellemkommunal refusion ville få en begunstiggelse på ca. 25 mill. kr.

Den sidste dag, vi havde møde i udvalget, kom den fg. indenrigsminister derfor med et forslag. Man var blevet klar over, at det var på et forkert grundlag, man var kommet